

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 5C/269/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815213674
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Šišková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3815213674.1

Uznesenie

Okresný súd Prievidza v právnej veci žalobcu: U. D. U., so sídlom Q. XXX, IČO: 34 669 159, zastúpenej JUDr. Martinom Landlom, advokátom so sídlom v Lučenci, Rázusova 47/4825, proti žalovanej: J. F., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom C., I. XXX/XX, t. č. bytom C., Z.. G. XX/XX, zastúpenej JUDr. Jozefom Jaškom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Falešníka 10, o návrhu žalovanej o obnovu konania takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalovanej J. F. na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 4Ro/38/2014 o d m i e t a .

II. Súd návrh žalovanej J. F. o nariadenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza č.k. 4Ro/38/2014-18 zo dňa 28.5.2014 z a m i e t a .

III. Súd žalobcovi U. D. U., so sídlom Č. XXX, náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalovaná sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti žalobcovi domáhala obnovy konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 4Ro/38/2014 a odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu sp. zn. 4Ro/38/2014 zo dňa 28.5.2014 s odôvodnením, že na základe vyššie uvedeného exekučného titulu podal žalobca návrh na vykonanie exekúcie na exekútorskom úrade JUDr. Petra Klimenta, so sídlom v Topoľčanoch, Sv. Cyrila a Metoda 4647/1. Voči žalovanej prebieha exekučné konanie pod sp. zn. 9Er/3764/2014, EX 496/2014. Citujúc ust. § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a ust. § 228 ods. 2 O.s.p. tvrdila, že platobný rozkaz (ďalej len „PR“) je v rozpore s rozhodnutím Európskeho súdneho dvora vo veci C-473/00, Cofidis SA and Jean Louis Fredout, v zmysle ktorého je súd povinný neaplikovať vnútroštátne procesné pravidlo týkajúce sa možnosti namietat' neprimeranosť zmluvnej podmienky. Nekalú povahu podmienky mal teda súd skúmať ex offo už pred vydaním PR. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.6.2010 v právnej veci C-618/10, Banco Español de Crédito SA c/a Joaquín Calderón Camino, musí súd ex offo poskytnúť ochranu už pri vydávaní platobného rozkazu. Citovala ust. § 52 ods. 1 a § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a tvrdila, že predmetná zmluva o bezúčelovom úvere č. 124/2012 zo dňa 22.6.2012 (ďalej len „UZ“) obsahuje viaceré neprijateľné zmluvné podmienky. V článku 9 UZ bola dojednaná rozhodcovská doložka, ktorá nútila žalovanú podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, aj keď si to výslovne neželala. Pri ochrane spotrebiteľa v súvislosti s rozhodcovskou doložkou je nevyhnutné, aby spotrebiteľ mal možnosť požiadať o ochranu všeobecný súd, ak si rozhodcovský súd vyslovene nevyjednal ani neželal. Dojednaná rozhodcovská doložka tento záujem spotrebiteľa nenapĺňa. Z uvedeného dôvodu je rozhodcovská doložka, ktorá bráni spotrebiteľovi uplatniť práva na všeobecnom súde, neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r/ OZ. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky spočíva aj v skutočnosti, že doložka nebola dojednaná pri vzniku sporu, ale už pri vzniku zmluvného vzťahu, ako aj to, že žalobca vopred určil rozhodcovský súd (ďalej len „RS“), ktorý má riešiť spory so žalovanou. Za neprijateľnú podmienku považuje aj takú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa na plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. V článku 2 UZ je vymedzený predmet UZ vo výške 1.000,- eur, za ktorý

v deň jeho poskytnutia zaplatí žalovaná 10,- eur. Skutočná výška poskytnutého úveru bola teda 990,- eur a nie 1.000,- eur. Má za to, že tento poplatok je neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti. Žalobca bližšie nešpecifikoval, aké konkrétne plnenie dostáva žalovaná ako spotrebiteľ za poplatok 10,- eur. V UZ dohodnutý úrok vo výške 46% ročne považuje za úrok v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ, pretože v júni 2012 bola priemerná úroková miera úverov poskytnutých bankami v eurách pre domácnosti vo výške 11,38%. Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. treba návrh na obnovu konania podať v lehote 3 mesiacov od času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Žalovanej bol Centrom právnej pomoci, kancelária Žiar nad Hronom, určený advokát na zastupovanie vo veci obnovy konania rozhodnutím sp. zn. 2N 1370/2015-KaZH zo dňa 2.3.2015. O dôvode obnovy konania sa žalovaná dozvedela až z tohto rozhodnutia. Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. môže žalovaná podať návrh na obnovu konania aj po uplynutí doby troch rokov od právoplatnosti PR.

2. Žalobca sa k návrhu na obnovu konania vyjadril podaním doručeným súdu dňa 12.7.2016 tak, že žiadal návrh na obnovu konania zamietnuť, keďže nie sú dané dôvody na obnovu konania. Uviedol, že je potrebné poukázať na skutočnosť, že pri povolení obnovy konania plynie ako subjektívna, tak aj objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, pričom pre jej povolenie je potrebné, aby boli zachované obidve uvedené lehoty zároveň, čo podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3 Cdo 98/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že podľa žalovanej ide o prípad podľa § 230 ods. 2 písm. e/ O.s.p., kedy nie je ustanovený koniec plynutia objektívnej lehoty, je dôležité posúdiť najmä začiatok plynutia subjektívnej lehoty. Žalovaná však nesprávne určila začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Žalovaná určila počiatok plynutia subjektívnej lehoty na deň 2.3.2015, kedy jej bola rozhodnutím Centra právnej pomoci pridelená právna pomoc a od tohto dátumu sa dozvedela o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazuje. Podľa článku 297 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v Lisabonskom znení „Nariadenia a smernice všetkým členským štátom a rozhodnutia, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, sa zverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení“. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie v znení neskorších predpisov „O všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka: domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná“. Podľa § 3 ods. 1 písm. f/ a 2 zákona č. 416/2004 Z.z. „Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečí jedno vyhotovenie úradného vestníka pre obvodné úrady. Obvodný úrad je povinný zabezpečiť, aby bol úradný vestník prístupný každému, kto o to prejaví záujem“. Poukázal na to, že Úradný vestník EÚ pozostáva z dvoch navzájom súvisiacich sérií L a C a obsahuje legislatívu EÚ, ako aj informácie a oznamy EÚ. Sériá C okrem iného obsahuje aj zhrnutie rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, pričom platí, že dňom uverejnenia sa stali známymi každému, koho sa týkajú, teda návrh na obnovu konania z toho dôvodu nie je možné považovať za včas podaný. Obe rozhodnutia boli zverejnené v Úradnom vestníku EÚ (ďalej len „UVEU“), pričom neskoršie rozhodnutie C-618/10 bolo v UVEU zverejnené 28.7.2012, teda platí domnienka, že týmto dňom sa stalo známym aj žalovanej a práve odo dňa 28.7.2012 je potrebné počítať trojmesačnú subjektívnu lehotu. Uvedené rozhodnutia boli zverejnené aj na internetovej stránke Súdneho dvora EÚ. V danom prípade teda rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalovaná, boli verejne dostupné jednak v UVEU a takisto aj na internetovej stránke Súdneho dvora EÚ a teda jej mali byť už známe aj počas konania vo veci samej, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalovaná podala návrh po uplynutí subjektívnej lehoty, z čoho vyplýva, že povolenie obnovy konania v tomto prípade nie je prípustné. V žalovanej uvedených rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ tento súd skutočne potvrdil, že súdy sú povinné preskúmať nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offo, avšak v prípade C-618/10 Súdny dvor posudzoval právnu úpravu platnú v Španielskom kráľovstve, ktorá neumožňovala súdu ex offo preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v súdnom konaní a v prípade C-473/00 právnu úpravu, ktorá neumožňuje súdu ex offo skonštatovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky v základnom konaní, ak národná právna úprava stanovuje pre namietanie neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľom premlčaciu lehotu na namietanie týchto neprijateľných podmienok pred súdom prvého stupňa. Na základe týchto rozhodnutí Súdny dvor skonštatoval, že uvedené právne úpravy boli v rozpore so smernicou 93/13/EHS, čo sa však nevzťahuje na Slovenskú republiku. Samotná právna úprava v Slovenskej republike ukladá súdu povinnosť skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok ex offo a neumožňuje mu vydať PR v prípade, ak zmluva neprijateľné zmluvné podmienky obsahuje. V danom prípade je teda možné a contrario konštatovať, že ak súd vydal PR, posudzoval aj UZ, z ktorej bol uplatnený nárok z hľadiska toho, či obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom na základe uvedeného možno vyvodiť, že UZ zrejme neprijateľné podmienky podľa názoru

súdu neobsahovala, keďže súd PR vydal. Ak však podľa názoru žalovanej neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie PR, teda spočíval na nesprávnom právnom posúdení veci, mala možnosť už v pôvodnom konaní využiť riadne alebo iné mimoriadne opravné prostriedky, než je obnova konania, čo však žalovaná neurobila. Žalovaná mohla v danej veci podať v zákonnej lehote odpor, kde mohla uviesť všetky skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktorými mohla spochybníť žalobcov uplatnený nárok, pričom túto možnosť žalovaná vôbec nevyužila. V tejto súvislosti je potom potrebné na daný prípad aplikovať aj právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, teda „právo patrí bdelym“, na význam ktorej poukázal aj NS SR v rozhodnutí zo dňa 19.7.2012 5Sžf 65/2011, keď uviedol: „.....“práva patria bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.“ Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení takisto tvrdil, že neplatnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa týka výhradného rozhodovania sporov rozhodcami, nemá za následok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi ostáva možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní, avšak spotrebiteľ má možnosť obrátiť sa pri riešení sporov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy na všeobecný súd. V UZ bola navyše rozhodcovská doložka uvedená priamo v UZ. Žalovaná sama zaškrtnutím políčka v UZ dala súhlas s prejednaním prípadných sporov pred rozhodcovským súdom. Žalobca aj tak celý spor so žalovanou riešil pred všeobecným súdom. Z vyššie uvedených dôvodov nemôže byť rozhodcovská doložka považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku. UZ neobsahuje podľa žalobcu žiadne neprijateľné zmluvné podmienky.

3. Podľa § 470 ods. 1 a 2 veta prvá Civilného sporového poriadku („CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

4. Podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. (v znení účinnom v čase podania žaloby), právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

5. Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania žaloby), návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

6. Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania žaloby), návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

7. Podľa § 230 ods. 2 písm. e/ O.s.p. (v znení účinnom v čase podania žaloby), po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. e/.

8. Podľa § 397 písm. e/ CSP Proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

9. Podľa § 398 CSP žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

10. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

11. Podľa § 404 písm. c/ CSP za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1 po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c/ až e/.

12. Podľa § 412 ods. 1 CSP súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Podľa § 413 ods. 1 písm. a/ CSP súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak bola podaná oneskorene.

14. Z obsahu spisu Okresného súdu Prievidza sp.zn. 4Ro/38/2014 súd zistil, že vo veci tunajší súd na základe návrhu žalobcu zo dňa 10.2.2014, doručený tunajšiemu súdu dňa 11.2.2014, vydal platobný

rozkaz č. k. 4Ro/38/2014-18 zo dňa 28.5.2014, ktorým zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi - spoločnosti U. U. so sídlom Q., sumu 1.250,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.000,66 eur od 24.8.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Platobný rozkaz bol žalovanej doručený dňa 18.7.2014. Na platobnom rozkaze je vyznačený dátum právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia dňom 5.8.2014.

15. Z obsahu vyššie uvedeného spisu súd zistil, že dňa 22.6.2012 uzatvorila žalovaná so žalobcom zmluvu o bezúčelovom úvere č. 124/2012, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.000,- eur, s úrokovou mierou 46% ročne, s konečnou splatnosťou úveru do 23.6.2014. Úver sa zaviazala žalovaná splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 84,- eur (istina úveru 41,67 eur, úroky 38,33 eur, mesačný poplatok 4,- eurá). RPMN bola uvedená vo výške 117,57%, celková suma úveru vo výške 2.026,- eur a účastníci zmluvy si dohodli aj jednorázový poplatok za úver v sume 10,- eur.

16. Z hľadiska návrhu na obnovu konania súd primárne zisťoval, či je návrh na obnovu konania podaný v zákonnej lehote. Pri povolení obnovy konania plynie, tak, ako to vo svojom vyjadrení uviedol aj právny zástupca žalobcu, subjektívna (§ 230 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania žaloby; § 403 ods. 1 CSP účinného v čase rozhodovania súdu), i objektívna lehota (§ 230 ods. 2 O.s.p. účinného v čase podania žaloby; § 403 ods. 2 CSP účinného v čase rozhodovania súdu) na podanie žaloby na obnovu konania, pričom pre povolenie obnovy konania je potrebné, aby boli zachované obidve tieto lehoty súčasne. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania je trojmesačná (a to tak podľa právnej úpravy účinnej v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdu) a začína plynúť od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. V predmetnej veci objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania žalovanou limitovaná nebola, pretože žalovaná žiadala obnovu konania podľa § 230 ods. 2 písm. e/ O.s.p. (v súčasnosti § 397 písm. e/ CSP). V predmetnej veci bolo teda potrebné predovšetkým posúdiť, kedy začala žalovanej plynúť subjektívna lehota na podanie žaloby. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že jej začala plynúť subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania až dňa 2.3.2015, kedy jej bola rozhodnutím Centra právnej pomoci priznaná právna pomoc, teda, že od tohto dátumu sa dozvedela o vyššie uvádzaných rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ, súd sa s jej právnym názorom nestotožňuje. Podľa článku 297 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v Lisabonskom znení „Nariadenia a smernice určené všetkým členským štátom a rozhodnutia, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, sa zverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení“. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie v znení neskorších predpisov, „O všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka: domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátená“. Podľa § 3 ods. 1 písm. f/ a 2 zákona č. 416/2004 Z.z. „Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečí jedno vyhotovenie úradného vestníka pre obvodné úrady. Obvodný úrad je povinný zabezpečiť, aby bol úradný vestník prístupný každému, kto o to prejaví záujem“. Tak, ako to uviedol aj právny zástupca žalobcu, Úradný vestník Európskej únie pozostáva z dvoch navzájom súvisiacich sérií L a C a obsahuje legislatívu Európskej únie (ďalej len „EÚ“), ako aj informácie a oznamy EÚ. Séria C okrem iného obsahuje aj zhrnutie rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, pričom platí, že dňom uverejnenia sa stali známymi každému, koho sa týkajú, a teda návrh na obnovu konania z toho dôvodu nie je možné považovať za včas podaný. Obe vyššie uvádzané rozhodnutia boli zverejnené v ÚV EÚ, pričom neskoršie rozhodnutie C-618/10 bolo v ÚV EÚ zverejnené 28.7.2012, teda platí domnienka, že týmto dňom sa stalo známym každému, teda aj žalovanej. Je pravda, ako tvrdil právny zástupca žalobcu, že vyššie uvedené rozhodnutia boli zverejnené aj na internetovej stránke Súdneho dvora EÚ, t.j. rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalovaná, boli verejne dostupné ešte pred začatím konania vo veci sp. zn. 4Ro/38/2014 (návrh bol podaný dňa 11.2.2014). Platobný rozkaz Okresného súdu Prievidza č. k. 4Ro/38/2014-18 zo dňa 28.5.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 5.8.2014, pričom nasledujúcim dňom mohla žalovaná podať vo veci prvýkrát návrh na obnovu konania sp. zn. 4Ro/38/2014. Žalovaná podala návrh na obnovu konania až po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty (tá uplynula dňa 5.11.2014), preto povolenie obnovy konania v danej veci zo zákona nie je prípustné. Súd preto v zmysle ust. § 413 ods. 1 písm. a/ CSP žalobu žalovanej na obnovu konania odmietol.

17. Z dôvodu, že súd návrh žalovanej na obnovu konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 4Ro/38/2014 odmietol, nebol dôvod ani na nariadenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu

Okresného súdu Prievidza č. k. 4Ro/38/2014-18 zo dňa 28.5.2014, preto i v tejto časti súd žalobu zamietol.

18. Pre úplnosť súd uvádza, že navyše nesúhlasí s právnym výkladom žalovanej, že ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 397 písm. e/ CSP) je možné vykladať tak, že predmetom preskúmania súdu v rámci konania o obnove konania je akékoľvek rozhodnutie Súdneho dvora Európskych spoločností alebo iného orgánu Európskych spoločností (v tomto kontexte žalovaná odkazuje na rozhodnutie Cofidis C-473/00 a Banco Espanol de Crédito SA C-618/10), ktoré sa obsahovo zaoberá obdobným skutkovým alebo právnym stavom. S týmto výkladom súd nesúhlasí a má za to, že ustanovenie § 397 písm. e/ CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) musí mať pre jeho použitie na obnovu konania priamy súvis s obnovou konania napadnutého rozhodnutia, teda iba o rozhodnutie, ktoré sa vecne aj personálne týka konania, o obnovu ktorého ide. Vnútroštátne právo treba vykladať tak, aby bolo v čo najväčšej možnej miere kompatibilné s právom úniovým. V našom prípade ale únie právo o potrebe umožniť obnovu konania pre rozpor s úniovým právom mlčí. Toto mlčanie však Súdny dvor interpretuje jednoznačne. V rozhodnutí Kapferer totiž uviedol, že únie právo „neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby ... zrušil (právoplatné súdne rozhodnutie), ak sa ukáže, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Súdny dvor dôvodil, že „na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými.“ Inak by sa nabúral princíp právnej istoty a to je neprípustné.

19. Súdny dvor pripomína, že únie právo neprikazuje prelomiť zásadu res iudicata, no ak vnútroštátny poriadok umožňuje takéto prelomenie z vnútroštátnych dôvodov, potom to musí umožniť aj z dôvodov úniových. Zásada ekvivalencie si totiž vyžaduje, aby právne prostriedky ochrany práv vyplývajúcich z únie práva neboli menej výhodné, ako prostriedky na ochranu práv vyplývajúcich z práva vnútroštátneho. Platí totiž, že iný právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý prerokoval vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. Obnova konania preto neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Takéto pochybenia sa dajú napraviť v rámci dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania alebo aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom postupom podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Jedinou naozajstnou výnimkou, kedy Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť zásadu res iudicata je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie. Túto argumentačnú líniu Súdny dvor založil v rozhodnutí Lucchini. Ak by vnútroštátny súd rozhodol vec, ktorá nebola v jeho právomoci, a potom by sa spoliehal na zásadu res iudicata, výlučná právomoc komisie by bola úplne zmarená. Únie právo preto v takom prípade obnovu konania vyžaduje. Súdny dvor však vzápätí dodáva, že rozsudok vo veci Lucchini je veľmi špecifickou výnimkou, ktorej cieľom nie je spochybniť záver, že únie právo v zásade nevyžaduje prelomenie zásady res iudicata. Vec Lucchini v žiadnom prípade nesmeruje k erózii alebo oslabeniu zásady res iudicata. Z uvedeného vyplýva, že únie právo vyžaduje od slovenského práva, aby umožnilo obnovu konania len v jednom jedinom prípade - ak vnútroštátny súd obojstranne o kompetenciu orgán Európskej únie. Nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Striktný jazykový výklad § 397 písm. e/ CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku) by mohol zvädzať k záveru, že môže ísť o rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Predmetná norma bola do slovenského právneho poriadku zaradená zákonom č. 384/2008 Z. z.. Dôvodová správa normu odôvodňuje výlučne už spomenutým rozsudkom Lucchini. Rozsudok Lucchini tak neumožňuje napadnúť rozhodnutie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím. Dôvodová správa potrebu novelizácie okrem prípadu Lucchini neodôvodnila nijako inak. Z toho možno vyvodiť, že cieľom novely bolo umožniť obnovu konania len v prípadoch analogických s vecou Lucchini. Z pohľadu účelu by sa teda § 397 písm. e/ CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku) mal čítať reštriktívne. Zo systematických súvislostí celého § 397 CSP (resp. v čase podania žaloby § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) totiž jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy či rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. V opačnom prípade by si stačilo počkať (hoc aj 50 rokov) na vyhovujúce rozhodnutie Súdneho dvora, a potom požadovať obnovu konania, čo by extrémnym a neprípustným spôsobom zasiahlo do právnej istoty účastníkov, ktorí spor právoplatne vyhrali. Slovenská republika je právny štát, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty. Jednou zo záruk tohto princípu je nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, t. j. zásadu res iudicata, je preto možné narušiť len mimoriadne a výnimočne. Takýmto povoleným prípadom prelomenia uvedenej zásady je síce aj obnova

konania, ale vzhľadom na to, že ide o zásah do princípu právnej istoty, je namieste skôr reštriktívna aplikácia príslušných ustanovení pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania. Práve takýto reštriktívny výklad je nutné zvoliť aj pri posudzovanej norme. Túto potrebu podčiarkuje aj fakt, že obnova konania podľa § 397 písm. e/ CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku) nie je časovo nijako limitovaná (v prípade objektívnej lehoty). Právna úprava, ktorá umožňuje bez časového obmedzenia zasahovať do právoplatných rozhodnutí ... je v materiálnom právnom štáte neakceptovateľná, pretože je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 Ústavy. Ústava pritom v článku 152 ods. 4 prikazuje všetkým, ktorí aplikujú právne predpisy, aby v prípade, ak by aplikácia normy mohla vyvolať ústavnoprávne pochybnosti, či dokonca porušiť ústavné princípy, použili taký výklad, aby sa týmto pochybnostiam a porušeniu predišlo. Otázka aplikácie § 397 písm. e/ CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku) je práve takýto prípad.

20. Na základe vyššie uvedeného preto súd zastáva názor, že v konaní nebolo zo strany žalovanej preukázané, že by Súdny dvor Európskych spoločností alebo iný orgán Európskych spoločností vo svojom rozhodnutí konštatovali, že platobný rozkaz č.k. 4Ro/38/2014-18 zo dňa 28.5.2014 je v rozpore s ich rozhodnutím.

21. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 257 CSP. Žalobca bol v konaní o obnovu konania v celom rozsahu úspešný, a preto by mu podľa § 255 ods. 1 CSP patrila plná náhrada trov, ktoré účelne v konaní vynaložil na uplatnenie svojho práva pred súdom. Žalobcovi v konaní vznikli trovy právneho zastúpenia, ktoré si v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil vo výške 167,98 eur. Súdu je z jeho činnosti známe, že na tunajšom súde prebiehalo i ďalšie konanie na obnovu konania voči žalobcovi v obdobnej veci (sp. zn. 12C/195/2015). Z uvedeného spisu súd zistil, že žalovaná sa nachádza v nepriaznivej sociálnej situácii, žije z dôchodku vo výške 420,- eur mesačne, z ktorého mesačne uhrádza náklady na bývanie vo výške 260,- eur, na lieky do 20,- eur mesačne a je neúmerne zadlžená (exekučne je jej zrážaná suma 78,- eur). Súd tiež prihliadol na to, že žalobca je právnická osoba, ktorý v pôvodnom zmluvnom vzťahu so žalovanou vystupoval ako dodávateľ, pričom úverovú zmluvu uzatvoril zrejme bez zistenia bonity žalovanej, ktorá v zmluvnom vzťahu so žalobcom vystupovala ako spotrebiteľ; pričom zmluvné podmienky v úverovej zmluve sú pre žalovanú zrejme nevýhodné a v skutočnosti zrejme ani nebol dôvod pre vydanie platobného rozkazu. Preto súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.